

אין צורך להצביע על הגלוי לי עין: שמישטרים פיאודליים רקר בים, דוגמת אותם השולטים כיום בסעודיה, בירדן או בסוריה, זקור קים למלחמה מתמדת כדי לקיים את שיטונם הדכאני והחמסני. הי שטן הציוני משמש להם דהליה שימושי מאוד.

אסונו של המישטר הלאומי החדש, בהני הגתו של גמאל עבד אלנאצר, הוא כי לא התגבר על חוקיות עמוקה זו. קרוב לחדאי כי עבד אלנאצר לא היה בעל עמדה מגובשת בעניין הישראלי בראשית צעיו. היו לו קשרים ישראליים, ובמשך שנים אף עסק בחציילב בגישושי שלום הססניים. אולם לבסוף התגבש משטרו בדפוסים אנטיישראלים מובהקים, ואין פלא בכך.

שהרי המהפכה הנאצית הצליחה מפני שמישטר פארוק התערער במלחמה הפלס'טית רבת-הבוניות. ההמונים במצריים, ולאחר מכן במרחב כולו, קיחו כי השליט הצעיר החדש יתגלה כלהם אנטיישראלי מיכשר יותר.

כאופוזיטוניסט מוחלמ, ניצל עבד ארינאצר נימה זו — והפך שבוי לה. הסיכסוך הערביישראלי איפשר את אי חוד מצריים-סוריה ואת שאר הצלחותיו של עבד אלנאצר. הוא עזרו לשכנע את העם המצרי להשלים עם קיומה של דיק'טטורה, שלא הוכיחה עד לפני חודש שום כשרון או רצון לפתור את הבעיות הכלכליות והחברתיות של ארץ-היאור.

קצינייה-הפיכה הפכו אינטרסני טיוב שז המושך הסיכסוך, בדיוק כמו שאר המישטרים במרחב. הנאצריים והבוניוניונים אינם אלא שני צדדיו של אותו מטבע. אפשר לננות את המטבע הזה כי שם "גוריונאצריים".

ההיסטוריון, שיסכם בעוד 500 שנה את לקח תקופתנו, יקבע: "מלחמת-האחים בין העמים השמיים העלתה לשלטון משני הצדדים מישטרים מלחמתיים. כאשר נסתבר כי האינטרס של שני הצדדים חייב לכונן איחוד מרחבי, העלו העמים מישטר רים חדשים, בעלי הרצון והיכולת ליצור מסגרת להיים משותפים במרחב."

בעיני ההיסטוריון הרחוק יצטי ייר הדבר כך. אך במציאות יהיה התהליך הרבה יותר קשה. הדבר לא יקום ללא מאבקים מרים, ללא משברים עמוקים, ללא שורה של מהפכות בכל ארצות המרחב.

כי לרוע המזל, אין שום מישטר מוכן להודות בכך שחלפה תקופתו, וכי תקופה חדשה יוצרת מיבחינים חדשים, המחייבים כשרונות אחרים ואנשים אחרים. בהוצר מצב זה, משתל המישטר הישן להתעלם מן המציאות החדשה. הוא מנסה בכל כוחו להביא להמשכת התנאים הישנים, המבטיחים לו את השלטון ואת הפריבי לגיות הכרוכות בו. ואין דבר קל יותר מאשר להמשיך במצב של מלחמה — כששני הצדדים רוצים בכך.

זהו המצב בסיכסוך הסובייטי-המצרי, אף שכל ברודעת מבין שהמשכתו תביא בי בטחון מוחלט להשמדתם הטוטאלית של שני הצדדים. וזה המצב במרחב שלנו, בו מאוחדים הבוסים והזקנים של שני הצדדים בתחלטה נחושה להילחם עד חורמה בכל נסיון לשים קץ למלחמה.

במאמר-הענק שלו לשנתון הממשלה, שי יצא החודש, הקדיש בן-גוריון את החלק היסודי ביותר של מאמרו לויכוח עם "כת הכנענים ואנשי הפעולה השמית". הוא אומר כי זוהי "כת אמנם לא חשובה ולא בעלת השפעה... (אך) אמתה וחשיבותה של חוכנית מדינית אינה נשקלת במספר דוגליות". כך מודה ראש המישטר הקיים, בגילויילב הראוי לציון ולשבח, כי זה החיכוח החשוב היחיד העומד לאיים בשנים הקרובות על מישטרו.

עבד אלנאצר אינו כותב מאמרים לשני תונים. תחת זאת הוא רודף וכולא את אנשי-הקידמה הערביים, המעזים לטעון כי יש לישראל מקום באיחוד המרחבי של מחר. אלא שהמאמרים והרדיפות לא יועילו. צרכי המרחב, דרכייה-החיים של האומות השוכנות בו, מחייבים את עליית הכוחות והי פתרונות החדשים. אפשר לבלום תהליך זה — אך איי אפשר למנוע אותו, אלא בדרך של התאכרות קולקטיבית.

(המשך מעמוד 5)

הפנימית, אך גם בימי פרשת-לבון לא חלק איש מהם על עצם תפיסתו היסודית. סופו העגום של מועדון-הארבע לא היה בא, לולא היו ראשי כל המפלגות הציוניות שותפים להשקפתו העקרונית של בן-גוריון, ולולא הסכימו בסתר-לבם ש"הזקן" עם כל ליקוייו, מוכשר יותר מכל אדם אחר להגשימה.

מהי השקפה עקרונית זו? אפי שר למצותה בשתי מלים: מוחי מה בערבים, בכל הדרכים, בכל השטחים. כי הערבים זוממים לי כולתנו, והקם להרגך — השכם להרגו.

אחר משחתי המלחמה המודרנית הוא שטח הלוחמה הפסיכולוגית. ניהול מפוכח ומצלח של לוחמה זו מחייב את המישטר הקיים בישראל, להכריז לבקרים על רצונו בשלום, במשאומתן ישיר ללא תנאים מוקדמים, באחתה-עמים. למראית-עין, סותר הדבר את מהותו המלחמתית של המישטר. אך למעשה נכון ההיפך מזה: זהו חלק חשוב מן המלחמה עצמה, דרך להשפעה על דעת-העולם ולרכישת ידיים ובני ברית.

הרומאים אמרו: "הרוצה בשלום, ייכון למלחמה". כיום נכון לומר: "הרוצה במלחמה, ידבר על שלום".  
א, כדברי הנביא: "שלום, שלום — ואין שלום."

מישטר שעלה לגדולה בשם כשר' רוננו הילחם בערבים, שהמלחמה בערבים היא הפונקציה העיקרית שלו (מעל לכל פונקציה אחרת, כגון קיבוץ גלויות והפרכת שממות) — מוכן שתנאי המלחמה וצרכי המלחמה קבעו את כל מערכת יחסיו, מבוהו החברתי והכלכלי, וצידו הרעיוני. הוא העלה אל הפיסגה כת של אנשי ביצוע בשחתי המלחמה, הכת הבטחוניסטית המורכבת מנערייה-החצר של הזקן. אלה רואים בפולחן-האישיות של הזקן הכרת מלחמתית. בעתות מלחמה, דרושה תמיד אגדה של מנהיג כלייכול, כדי להבטיח את האחדות הלאומית ואת "כושר ההכרעה".  
בשם המלחמה, כונן המישטר את חוקי-החירום למיניהם, את המימשל הצבאי, את האמצעים השונים לדיכוי המיעוט הערבי ולמניעת עלייתם של כוחות פוליטיים חדשים בקרב הרוב העברי.

תנאי המלחמה הביאו לגיבוש כלכלה מלחמתית, הקיימת הודות לזרם בלתי-פוסק של הון זר לארץ. הון זה בא חלקו ממג'ביות, הנערכות בשם המלחמה והודות להתלהבות המלחמתית של יהודי העולם; וחלקו ממענקים, הקשורים גם הם במערכים הפוליטיים שהם תוצאת המלחמה. המשק השנורוקראטי יצר מעמד חברתי של עשירים, אנשי "המשק הפרטי" והמשק הפועלי, שהתעשרו הודות לזרם ההון מחוץ-לארץ. אלה הם עשירייה-פיתוח (שקוב' לו הלאות להקמת מפעלים בעלי ערך בט' חוגי או מיקום בטחוני), ושאר ילדי-הטיפוח חים הכלכליים של המישטר.

כל המעמד העצום הזה — החל באנשי המימשל הצבאי וכלה בי איזו המשק, החל בעסקנים פוליטיים וכלה בזרזורי העט — שולט בהכרה ובמדינה הודות לי מצב המלחמה. אילו בא השלום, היה שם קץ לשלטונם, יחד עם חוקיהם, כלכלתם, מפלגותיהם, מגביותיהם ומענקיהם.

כי בלי מלחמה — אין מימשל צבאי, אין חוקי-חירום, אין חוקים "לבטחון המדינה". בלי מלחמה — אין פולחן האישיות, אין "מתח", אין שאיפה למנהיג כלייכול. בלי מלחמה — אין זרם הון בלתי-פוסק מחוץ-לארץ, הפוטר את המשק מן הצורך המרגיז לקיים את עצמו, ולמעמד גדול של סקידים, עסקנים ואנשי-משק לקיים רמת מחייה אישית מצויינת מבלי לתרום מאומה לחברה.

בהעדר מלחמה — יקומו בארץ כוחות חדשים לגמרי — בנירה הפוליטית, הכלכלית והרוחנית.

בקיצור: בלי מלחמה אין קיום ואין שלטון למישטר הקיים והי אנשיו.

האם אפשר לדרוש מהם שיפעלו למען השלום? שיחשבו כי השלום אפשרי? שהוא רצוי? שהמחר כדאי? קל יותר לשכנע זאב שכדאי לו לאכול סלט ירקות.

א ותו מצב בדיוק, בצורה תמורה עוד יותר, שורר בצד השני של החווית, אצל עמי ערב.